

Németh Bálint A HALOGATÁS GÉPEZETE

Mintha titkos, végtelen hosszú
beismerő vallomás részleteit lefetyelném,
a tartályból egykedvűen szivárog a víz.

A szerelőt Godot-nak hívják, én neveztem el,
nem azért, hogy szellemesnek tűnjek,
hanem hogy elüsssem az időt valamivel,
míg megérkezik.

De hiába várom hetek óta, mert nem jön,
azért nem jön, mert nem is hívtam,
mert ha hívtam volna, akkor se jönne,
és akkor a két lehetséges várás közül
inkább az kell, amelyik transzparens,
amit sem maró, sárga elvárások,
sem oktalan, tapadós, fekete remények
nem színeznék el.

Hetek óta ebben a várásban, a túlfolyás
csodájában élek, mint aki nem tudja, hol van,
egy szelep kinyílt, és úgy hagyom –
így hagyom, hogy elcsorogjanak egymás után
a színtelen, szagtalan, csodálatos napok,
hogyan ebben az utánozhatatlan halogatásban
csöpögjön, folyjon el titkolt időm, amit nem ismerek.

Mint egy mozigépész, akiről film készül,
egy eleven analógia üzemeltetője és egyik fele vagyok:
ahogy újabb és újabb részleteket ismerek meg
egy vallomásból, amely rejtve van előttem,
ahogy a végén kiderül majd az is,
hogyan azonos minden egyes részlet,
és mindegyik ugyanúgy tartalmazta az egészet,
úgy szivárog el napról napra – átlátszó hazugság: –a
tartályból a víz; lehetséges életem.